

ACCIO

Setmanari d'Esquerra Republicana

Portantveu del Centre Republicà Català

Redacció i Administració: Francesc Layret, 21

ANY XVI

BADALONA. 10 FEBRER DE 1934

NÚM. 665

PERILLS

Amb l'aplicació integral del règim autònom i amb les noves modalitats que van adquirint els estaments oficials de Catalunya sembla de raó natural que el nostre poble s'entregui en cos i en ànima a les grans empreses de reconstrucció interior per tal de procurar, com hem dit sempre, per una Catalunya rica i plena. Després de les últimes eleccions municipals decretades pel Parlament Català ens fa l'efecte que acabem de donar l'últim cop de mà, que acabem d'entrellistar les tasques preparatòries per a començar aquella feina patriòtica que baix un mateix dictat i comú denominador han de fer els homes que han assolit la confiança del poble. Amb tot, com a homes liberals i de conviccions democràtiques, reconeixem que a les esquerres republicanes predominants els incumbeix la doble missió de donar satisfacció a les qüestions d'ordre interior, d'intensificar e's mitjans de lluita i estar constantment alerta per tal d'afrontar aquells perills de caràcter exterior que podrien en un moment donat tirar a terra l'obra realitzada.

Per això després d'escoltar les paraules dels consellers durant els actes de constitució de les noves corporacions municipals, hem tingut la grata satisfacció d'observar que els regidors esquerrans estan ben capacitats de la missió que han de seguir com a representants de les forces liberals democràtiques. Els nostres representants d'esquerra signifiquen ben clarament que acceptaven la responsabilitat del govern municipal animats de bons propòsits per a procurar pel sanajament i floreixement de l'administració pública, però sense oblidar que representen els sentiments esquerrans republicans de la majoria del poble.

E's anhels del poble de Catalunya, segons el resultat de l'última consulta electora, no són de bon tros els que predominen en l'ambient públic dels altres pobles hispànics. Aquí som profundament liberals i estem completament identificats amb el règim del poble; som un poble que preconitza l'existència d'un règim de treball, pau i prosperitat inspirat amb una democràcia que faci possible l'establiment de grans reformes socials i públiques; nosaltres, sense perdre el contacte amb els altres pobles d'Espanya, volem imprimir en el règim de Catalunya una legislació democràtica esquerrana de comú acord amb el pensament dels catalans, tal com ens dona dret el reconeixement de la nostra personalitat col·lectiva. Però el panorama actual de la política general d'Espanya és avui molt confús i ha de preocupar-nos seriosa-

ment per les possibles derivacions que es poden presentar...

Allò que fa algun temps feia riure molts homes, és el tema d'actualitat i s'ha fet del domini públic en proporcions alarmants a la resta d'Espanya. FEIXISME és la paraula funesta, el mot sarcàstic que surt de milers de boques i fa tremolar d'engúnia. Observem el que diuen moltes persones de la política espanyola quan parlen d'aquest tema, per a imaginar-se després, el què en realitat pensen. Ningú és, claradament, feixista ni creu realitzable aquest perill, però tots coincideixen si fa o no fa en un mateix punt: solsament hi manca el braç executor, l'ideal, el *dictador*. I nosaltres estem ben convençuts i ja sabem que aquests ídols, que mai es forgen amb la intel·ligència, si no que es formen amb substàncies com l'audàcia i l'astúcia, endebades surten d'allà on menys ens pensem!

L'ex-comte de Romanones, el gran *murri* i gat vell de la difunta monarquia deia, l'altra dia, fent calendaris, que un dictador de *salón* estava destinat al fracàs i significava en aquesta distinció a un home de baix, a un home lluitador que aixequés a les masses humils al triomf. Un Largo Caballero, per exemple, deia amb mala intenció, podia portar a cap aquesta empresa, per bé que fos de model i procedència nacional-socialista hitleriana...

I bé, ens hem donat compte ja del que representaria per a Catalunya el triomf del fantasma fatídic del feixisme dintre el poder central espanyol? Ja hem calculat com quedarien e's nostres anhels democràtics, aquells postulats liberals que han fet aixecar el nostre poble amb el crit de llibertat? Pensem que aquest monstre salvatge que disfruta d'ascendent sobre la desesperació i es misèries humanes, quan arriba al pedestal del predomini el primer que fa és matar la democràcia i destruir les llibertats dels pobles.

I com que Catalunya ha sabut evar-se al nivell dels pobles progressius i lliures, i sabem que amb nosaltres no hi existeixen arrels d'aquesta pesta infecciosa, per això recalquem als nous concellers dels municipis catalans que no es dormin en els llaurers i no obidin ni un sol moment que són representants d'un poble que sabrà adreçar-se el seu dia dignament pels idees de llibertat i democràcia, contra el corp repugnant de la reacció.

SIXTO

Si volen vestir elegant aneu a can VIOLAN